

grens duidelijk naar binnen doorgelopen is. Het achterlijf is uitwendig niet duidelijk „dubbel-slachtig”. Wat kleur betreft is het bijna normaal mannelijk; er is niets te zien van de duidelijke witte kleur op het laatste segment bij het wijfje. Wel is het gehele achterlijf min of meer misvormd, en dit is niet een gevolg van het drogen: reeds bij het pas uitgekomen dier was deze vervorming al aanwezig, vooral de kromming naar de linkerkant en de iets afwijkende vorm van de achterlijfspunt. Inwendig onderzoek heb ik niet gedaan, aangezien mij daarvoor de ervaring zowel als het instrumentarium ontbreekt. Minder opvallend is een verschil in vorm van het „venster” op de voorvleugel: op de mannelijke helft is dit duidelijk meer afgeplat dan op de vrouwelijke helft. Verder is er een over het algemeen scherper getekende scheiding tussen de kleuren van de verschillende velden op de rechterhelft.

De vleugelspanning van dit zeldzame exemplaar bedraagt 12,8 cm. Dit is natuurlijk klein voor een atlasvlinder, maar bij kweken zowel als in de vrije natuur komen dergelijke kleine vormen voor. Ik heb in mijn verzameling een mannetje met een vleugelspanning van slechts 11,4 cm gevangen, of beter gezegd: afgenomen van een stel mieren (*Oecophylla smaragdina* Fabricius), die het dode dier al bijna in hun nest hadden, op 17.V.1981. Het grootste exemplaar uit deze kweek was een vrouwtje van net iets boven de 20 cm, dus vrij normaal. De meeste in de vrije natuur gevangen exemplaren zijn van deze grootte-orde. Het grootste dier dat ik ooit gehad heb was een in de 50-er jaren gekweekt wijfje van 28 cm vleugelspanning.

Het laatste exemplaar tot nu toe kwam uit de pop op 8.IV, een mannetje. Maar er ligt nog een pop van deze kweek, die bij controle op de datum van het schrijven van dit artikel nog in leven was. Ondertussen zijn een aantal rupsen, verkregen uit eitjes van een wijfje van deze kweek, op 20.II reeds allemaal verpopt. Blijkbaar komt het dus ook bij de *atlas* voor, dat er soms een pop een hele generatie blijft „overliggen”.

Jl Gatot Subroto 65, Purwokerto, Indonesia.

HAMADRYAS AMPHINOME (LINNAEUS) (LEP.: NYMPHALIDAE). De heer W. Grinwis te Ouddorp (Goeree) stuurde me twee prachtige kleurenfoto's, boven- en onderkant, van een hier kennelijk niet thuis horende dagvlinder, die 8 augustus 1981 's morgens tegen de muur van zijn huis zat. Met behulp van het boek van Linsenmaier („Zwerftocht door het insectenrijk”) had hij die kunnen determineren als een *Ageronia*-soort. In deel 5 van „Seitz” (Die amerikanischen Tagfalter) staat zij vermeld als *A. amphinome*. De kenmerkende onderkant ervan is afgebeeld op pl. 104b, nr. 4.

De grondkleur van de vleugels is aan beide kanten zwart, op de bovenkant overdekt door talrijke wigvormige blauwe vlekjes. Op de voorvleugels loopt op boven- en onderkant een brede witte band van halverwege de voorrand schuin naar de achterrand. Op de onderkant van de achtervleugels is het basale twee derde mooi bruin, doorsneden door de zwart afgezette aderen. Fruhstorfer, die de tekst verzorgde, schrijft („Seitz” 5: 543, 1916) dat *amphinome* een van de gewoonte soorten van het genus is en verbreid is van Mexico tot Bolivia, Rio-Grande del Sur en Paraguay.

Lewis („Butterflies of the World”, pl. 37, fig. 18, 1973) beeldt een andere ondersoort af, die vooral in de kleur van de voorvleugelband opvallend afwijkt, onder de correcte genusnaam *Hamadryas* Hübner, 1806 (type species *amphinome*).

Het exemplaar is vooral aan de voorvleugelpunten nogal beschadigd, maar het ziet er overigens nog fraai uit. Natuurlijk is het een adventief, die mogelijk in een van de havens uit een schip ontsnapt is.

B. J. Lempke, Plantage Middenlaan 68, 1018 DH Amsterdam.